Котик Мурко находився,
десь там лазив, наморився —
скочив на диван.
Ох, та й пишно ж як розлягся!
Як розкішненько простягся,
мов великий пан!

Зирк малий Петрусь на нього,
на пустунчика отого,
і сказав йому:
— Ах ти ж, Мурку, ах, ледащо.
Чи тобі робить нема що
у дворі всьому?
А глядіть в коморі, в хижі
та ловить шкідливі миші,
стерегти добра?
Розпустився, розманіжився,
тільки спав би все та ніжився!
Глянь, яка пора! —
Так Петрусик лихословив.
Мурко вислухав і мовив:
— Правда, далебі!
Вже ж недобре лінуватись,
до роботи не прийматись —
це скажу й тобі:
он книжки твої ще в схові
і завдання не готові,
що на завтра вчить.
Поки ходиш, ґави ловиш
та мені докори мовиш,
міг би все зробить:
міг би вивчить байку "Хмару"
чи зробить задачок з пару,
а хоч би і п'ять.

І що треба написати,
все гарненько посправляти —
не байдикувать!
Часто так і в нас буває:
хтось там судить, дорікає,
іншого займа;
а на себе озирнутись
та швиденько схаменутись,—
то цього нема!